

Chemare

Amfiyon

De-a lungul potecii înfiorate
de atingerea dimineții
Am brumărit ierburile
cu tâmplele-mi reci.
Pământul mă durea de aproape.
Vinul de taină băut de cu seară
îmi amărea încă privirea
până lângă începutul cerului.
M-am plecat în fața timpului
venit la întâlnire și i-am urmat
drumul ridurilor pe trunchiuri
vibrând în ceață și în mine.

De-a lungul potecii înfiorate
de atingerea dimineții
Mergeam și nu mergeam.
Și iar mergeam
Spre zidul mănăstirii ascunse
de păcatele tinereții.